

El Nabab, l'oracle i la llengua indígena

“La bestiesa de l'independentisme lingüístic valencià és l'element de legitimitat que la xenofòbia anticatalana necessita per justificar-se i perpetuar-se. El secessionisme lingüístic valencià és, del principi al final, un constructe metapolític en el sentit estricte del terme. L'estratègia xenòfoba necessita oficialitzar el secessionisme a fi de poder perpetuar-se en el futur.”

L'eventual caràcter democràtic, científic, just o racional de qualsevol actuació humana és una qualitat pròpia de la naturalesa concreta del fet, i no un atribut d'immanència derivat del subjecte agent. El foment de la censura i l'establiment de llistes negres, a l'estil mccarthysta, practicades per algun sector del PP, no seran mai fets democràtics per molt que els seus promotors siguin representants polítics, electes per sufragi universal. El jutge que prevarica, el moralista que roba o el científic que practica l'espiritisme (ja siga sobrenatural o bé político-social), no converteixen en justes, morals, o científiques, aquestes pràctiques per causa que el seu estatut professional o la seua consideració social gaudesquen d'aquest reconeixement.

El nostre Nabab, orientat per la seua pitonisa, va fer dirigir al CVC un encàrrec de xamanisme: consensuar un pacte entre partidaris i contraris de la llei de gravitació universal en matèria de llengües. Prodigis de gosadia que ens indica l'alt grau de sobèrbia totalitària i obscurantisme manipulador que perviu en alguns sectors de la casta política valenciana. El Nabab no vol escoltar les veus dels experts en la matèria, sinó diluir-les en una massa viscosa de prejudicis, tan destrellats com políticament intencionats. El president del CVC, Santiago Grisolia, portaveu espanyol del projecte genoma –“gemona”, segons el dir de Lizondo en certa ocasió (per a quan un pacte de consens entre partidaris de genoma i de “gemona”?)–, s'hi aplica, amb interès, a la comanda rebuda. Previsiblement, el dictamen del CVC donarà a parlar.

De la mateixa manera que una bona part dels incendis forestals no són un fet espontani o merament accidental, sinó una pràctica intencionada que respon a determinats interessos especulatius (de la fusta, del sòl, de les mateixes empreses contraincendis, etc.), l'inexistent conflicte lingüístic valencià és un mite promogut i explotat pel sector político-empresarial més depredador i antidemocràtic de la societat valenciana.

Al País Valencià no hi ha cap conflicte, llevat del que, ocasionalment, origina la intransigència totalitària d'algun funcionari castellanòfon: el bibliotecari que li pega una bocinada a un estudiant per dirigir-se-li en valencià, el metge que es nega a atendre un pacient per la mateixa raó, l'operador de Renfe que es fa el sord fins que li parlen en cas-

tellà, etc. Al capdavant anècdotes, per bé que significatives. I si no hi ha conflicte lingüístic és, fonamentalment, pel tarannà profundament tolerant, flexible i democràtic de la immensa majoria dels valencianoparlants.

Tampoc no existeix cap conflicte lingüístic intern entre valencianoparlants. La població normal i la minoria blavera parlen i s'entenen a la perfecció i ningú no deduiria res de les seues opinions per l'ús, més o menys acurat, que es fa de la llengua. La pràctica totalitat de la població valencianoparlant reconeix l'evidència que la seua llengua pròpia i la utilitzada en TV3 i en Catalunya Ràdio és un únic idioma, amb ben pocs matisos dialectals diferencials. La comunitat escolar, la universitària, els escriptors, les editorials i les publicacions periòdiques utilitzen una mateixa normativa ortogràfica, unitària amb els criteris del IEC, per bé que oberta a algunes peculiaritats regionals, segons l'acord ortogràfic del 1932.

On està, doncs, el conflicte lingüístic valencià? Si no ho saben, els ho recordaré: a les pàgines del diari *Las Provincias*. A totes i cada una de les seues seccions, particularment en la ploma de mitja dotzena de redactors i col·laboradors, així com en la columna diària de la directora i a les dues o tres pàgines de retroalimentació telefònica denominada “El cabinista”. En qualsevol país d'Europa amb una tradició democràtica major que la nostra i amb una legislació més estricta en matèria de racisme i xenofòbia, només la secció d’“El cabinista” ja hauria suposat un bon grapat de condemnes judicials a aquest diari. Ara com ara, el conflicte lingüístic valencià és, sobretot, un conflicte intrapsíquic, de característiques delirants, d'una bona part dels clients habituals de *Las Provincias*.

Las Provincias és quelcom més –o menys– que un diari. És el portaveu d'un lobby político-empresarial adscrit, ideològicament, a l'extrema dreta. Lobby que ha creat, en bona mesura, el moviment blaver, a fi d'infeudar-se'l, en totes i cada una de les seues articulacions organitzades. Lobby que també té lligats de peus i mans, amb diverses martingales, un bon grapat de dirigents del PP, començant pel mateix Zaplana. El foment de la xenofòbia anticatalana és l'estratègia utilitzada per aquest grup, amb una múltiple finalitat: introduir un element de distracció que dificulte l'accés a una consciència clara de valencianitat i entrebanque

una intel·lecció racional dels processos econòmics, socials i polítics; consolidar una audiència incondicional i captiva entre aquella minoria de la població que conjuga, simultàniament, mancances intel·lectuals i fràgils equilibris emocionals; capitalitzar políticament aquesta audiència mitjançant la xarxa d'organitzacions, entitats i persones, satel·litzades; utilitzar l'estigma de "catalanista" per criminalitzar, intimidar i sotmetre tot allò que no és del seu grat, fins i tot als mateixos elements subordinats quan manifesten un excés d'autonomia personal o grupal; poder servir-se d'alguna sorollosa traca anticatalana cada vegada que necessita desviar l'atenció de l'opinió pública d'una trapezeria econòmico-política del lobby.

Aquesta estratègia política, basada en la xenofòbia anticatalana, és el *primus agens* del secessionisme lingüístic valencià. La bestiesa del independentisme lingüístic valencià és l'element de legitimitat que aquella necessita per justificar-se i perpetuar-se. El secessionisme lingüístic valencià és, del principi al final, un constructe metapolític. Metapolític en el sentit estricte del terme, d'acord amb el pensador reaccionari Joseph de Maistre i l'agrupació, del neofeixisme intel·lectual francès, GRECE. L'estratègia xenòfoba necessita oficialitzar el secessionisme, essencialment, a fi de poder perpetuar-se en el futur. D'ací el parany que Zaplana ha plantat al CVC. D'ací, també, el risc que el CVC corre, no solament de convertir-se en el subministrador de la coartada que el lobby de *Las Provincias* demana, sinó, més greu encara, d'esdevenir el punt d'arrancada d'un conflicte lingüístic real, a la manera dels temps pre-autonòmics d'Amparo Cabanes i Peris Soler, de trist recordatori.

En un moment en què el mapa autonòmic de l'estat espanyol es troba relativament assentat i en què el catalanisme polític al País Valencià no va més enllà d'una presència purament testimonial d'algunes dotzenes de persones vinculades al PSAN i a ERC, la diabòlica fantasmagoria anticatalanista de *Las Provincias* és un deliri, racionalment insostenible. Per això necessita transsubstanciar la realitat: convertir la catalanitat de fet, de llengua i cultura, en criptocatalanisme polític, i imposar la químera d'una llengua valenciana, absolutament singular, com a excusa justificadora de la seua estratègia política.

Els mateixos mètodes del blaverisme respecte a la problemàtica lingüística i identitària dels valencians són usats per grups totalitaris i feixistes d'arreu del món. Vegem-ne dos exemples que van acabar en sanguinària tragèdia. El Memoràndum de l'Acadèmia Sèrbia, aparegut a la tardor de 1986,

document que va tenir un pes determinant, a nivell ideològic, en el decantament de posicions prèvies al conflicte, realitzava una vindicació particularista, des del victimisme, en relació a la llengua i a la cultura en els següents termes: "Sota la influència de la ideologia en el poder, l'herència cultural del poble serbi es troba alienada, confiscada per altres o desvaloritzada, negligida o abandonada, la seua llengua és relegada i l'alfabet ciríl·lic desapareix gradualment." Si canviem "serbi" per "valencià" i "alfabet ciríl·lic" per "normes valencianes", aquest text el podem llegir a *Las Provincias* tots els dies de l'any.

D'una altra banda, a la revista *Kangura-Magazine* (núm. 5, febrer de 1992), publicació de l'extremisme hutu rwandès (fracció Hutu-Power), es pot veure una negació de la llengua comuna, el kinyarwanda, i del mateix poble rwandès, a partir de voler instituir una identitat lingüística privativa, afirmada, gratuïtament, com a corol·lari de la hipèrbole etnitzadora de les diferències residuals de la vella estructura de classes socials: "Quan els tutsi s'adonaren que havien perdut la seua llengua a causa dels altres nòmades, van tractar de convèncer, inútilment, el món que existia una llengua kinyarwanda. L'opinió ha de saber que no hi ha més que el kihutu que existeix com a llengua dels hutu, així com els nanda parlen el kinanda i els hunde el kihunde... Aquesta realitat cultural irrefutable no cessa d'atiar l'odi." La brometa del secessionisme etnolingüístic hutu i l'estratègia xenòfoba antitutsi va acabar amb mig milió de tutsi i de demòcrates hutus executats en quinze dies.

La xenofòbia anticatalana troba militants i adeptes a causa de la seua operativitat com a vehicle d'expressió d'una dimensió psicopatològica de determinats individus. Només diré del poeta Xavier Casp, president de la Real Academia de Cultura Valenciana i autor de les seues normes ortogràfiques que, aquest bon senyor, ja havia complit els seixanta anys quan, de sobte, un bon dia, s'adonà que el valencià era una llengua diferent del català. No és ara moment de desenvolupar les múltiples variables i efectes que aquesta dimensió psicopatològica conté. Però pel que fa a una d'elles, a la dinàmica paranoica del capgirament delirant, que actua en els secessionistes fent-los sentir-se víctimes assetjades per un complot catalanista, voldria recordar allò que Theodor Lessing (assassinat per la Gestapo a Marienband el 30 d'agost de 1933), creador del concepte d'autoodi, diu en relació a Arthur Trebitsch: "Tot perseguint el 'jueu' en si mateix, es creia perseguit pels jueus."

*Psicòleg i escriptor

